

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.168 van 25 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 mei 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 september 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing geeft het feitenrelaas als volgt weer:

“U verklaart een Russische onderdaan van Tsjetsjeense origine te zijn. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

Uw broer I.C. (OV 5.127.033) en neef A.T. (OV 5.752.842) vroegen reeds eerder asiel aan in België.

U was tot oktober 1999 woonachtig in het dorp Prigorodnoje in het Groznenskidistrict.

Bij het uitbreken van de tweede oorlog vluchtte u samen met uw familie naar Ingusjetië, waar u onderdak vond in het vluchtelingenkamp nabij Karabulak.

In januari 2000 werd u samen met uw broer M. ondergebracht bij uw oom in Lugansk (Oekraïne). Daar verbleef u tot september 2000.

U keerde in deze maand alleen terug naar Karabulak om uw moeder bij te staan.

U verbleef hierna tot begin 2003 in het vluchtelingenkamp.

Begin 2003 keerde u terug naar Prigorodnoje waar u bij uw tante logeerde. Dikwijls kreeg u hier het bezoek van uw neef A.C.. Uw neef stond in contact met de rebellen.

Op 16/09/2003 werd hij in de buurt van het dorp door Russen vermoord.

Na zijn dood doorzochten Russen zijn ouderlijke woning. Er werden hierbij enkele foto's waarop A. en u stonden afgebeeld in beslag genomen. In de buurt van deze woning waren uw ouders een tweede huis aan het bouwen. Ook dit huis werd doorzocht. Later werd er verklaard dat er hierbij zogenaamd kogelhulzen en geweren waren gevonden.

Na de dood van uw neef besloot u opnieuw naar Ingusjetië te vluchten. U verbleef er in het vluchtelingenkamp in Karabulak.

Op 06/06/2005 werd uw neef Z.A. gearresteerd. Hij werd gedurende twee dagen vastgehouden en mishandeld. Hierbij werd hij ondervraagd over uw verblijfplaats. Hij sprak daarover en werd dan vrijgelaten. Na zijn vrijlating zei hij tegen uw moeder dat u Ingusjetië moest verlaten.

U vroeg daarom een internationaal paspoort aan en vertrok in juli 2005 naar Polen.

In Polen vroeg u op 25/07/2005 asiel aan. Omdat er geen uitzicht was in uw asielprocedure besloot u in oktober van dat jaar naar België te reizen.

U werd echter aangehouden toen u op illegale wijze de Pools-Duitse grens wou oversteken. U werd hierna vastgehouden gedurende een periode van vier maanden waarin u zwaar ziek werd (langdurige bronchitis). U kreeg hiervoor geen medische hulp, ook niet nadat u in een open centrum werd gebracht. Omwille van uw ziekte besloot u op 18/06/2006 terug te keren naar Tsjetsjenië.

U kwam op 24/06/2006 aan in Prigorodnoje. U verbleef er bij uw neef M.C..

In de periode van 11/07/2006 tot 21/07/2006 werd u in het plaatselijke ambulatorium behandeld voor uw ziekte.

Op 21/07/2006 nam uw oom u mee naar zijn woonst in Grozny waar u hierna verbleef. Dit werd gedaan uit voorzorgen. Men was immers bang dat veiligheidsdiensten en Kadyrovtsy u op het spoor zouden komen.

Twee weken hierna, op 08/08/2006, vielen Kadyrovtsy uw ouderlijk huis binnen op zoek naar u. Toen ze u hier niet aantroffen bestormden ze de woning van M.. Hij werd hierna meegenomen. Onder foltering bekende hij dat u naar Tsjetsjenië was teruggekeerd. Hij gaf uw verblijfplaats echter niet prijs. Diezelfde dag werd hij vrijgekocht door de familie.

Zodra uw oom dit nieuws vernam stuurde hij u naar het dorp Alchazurovo. U kon hier verblijven bij een ver familielid. Ondertussen zocht uw oom naar een manier om u naar het buitenland te sturen.

Op 03/01/2007 bracht uw oom u van Alchazurovo naar Karabulak. Vanhier uit vertrok u enkele dagen later naar Oekraïne waar u in een vrachtwagen werd verstoppt. Met deze vrachtwagen reisde u naar België.

U kwam toe op 11/01/2007.

U werd hierna opgenomen in het ziekenhuis van Sint-Niklaas vanwege een acute TBC-besmetting.

Na uw ontslag uit ziekenhuis vroeg u op 21/03/2007 asiel aan."

Verzoeker betwist deze weergave niet.

2.1. Verzoeker roept in zijn verzoekschrift van 10 juni 2008 op een schending van artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op een manifeste beoordelingsfout.

Verder beroept hij zich op de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en op artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.2. Artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 heeft geen directe werking in de Belgische rechtsorde, bijgevolg kan de schending ervan niet dienstig worden aangevoerd.

2.3. Verzoekers verwijzing naar de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in het kader van een uitzetting is niet relevant. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RVS 12 november 2007, nr. 176.706). Hetzelfde geldt voor artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, dat overigens geen directe werking heeft zodat de schending ervan niet dienstig kan worden opgeworpen.

Aangenomen wordt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/4 §2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beoordeling maakt het voorwerp uit van dit arrest.

2.4. Wat betreft de beweerdde schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze uitwerkt hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

2.5. Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals geoordeeld dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de wet van 15 december 1980 worden genomen door de Commissaris-generaal.

2.6. Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat precies aan te geven waarom de Commissaris-generaal onzorgvuldig te werk is gegaan, of hoe deze beweerdde handelwijze de conclusie van de bestreden beslissing zou kunnen wijzigen.

2.7. Wat betreft verzoekers verwijzing naar de algemene rechtsbeginselen, de beginselen van behoorlijk bestuur en de manifeste beoordelingsfout merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende zijn.

Het is niet aan de Raad om te bepalen welke beginselen en fouten verzoeker zou kunnen bedoelen.

2.8. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motivering inhoudelijk betwist en bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt:

“ De situatie in Tsjetsjenië en de situatie voor Tsjetsjenen in Rusland is problematisch, maar tevens complex (cfr bronnen bijgevoegd in het administratief dossier). Het risico bij terugkeer is afhankelijk van tal van factoren. Vandaar het belang om de individuele situatie van elke persoon goed te kennen.

De situatie in Tsjetsjenië is sinds het begin van de oorlog in 1999 sterk geëvolueerd. Hoewel er zich nog regelmatig gewelddadige incidenten voordoen (doelgerichte aanslagen door Tsjetsjeense strijders en veelvuldige schendingen van de mensenrechten in de vorm van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en foltering, waaraan de

lokale ordetroepen, bestaande uit en geleid door Tsjetsjenen, zich vaak schuldig maken), is er nu niet langer sprake van een grootschalig militair offensief door het Russische leger op gans het Tsjetsjeense grondgebied. Gevechtshandelingen tussen het federale leger en de Tsjetsjeense strijders zijn geconcentreerd in bepaalde regio's en beperken zich doorgaans tot kortstondige schermutselingen. Het lokale bestuur en de ordehandhaving zijn grotendeels opnieuw aan Tsjetsjenen overgelaten en steeds vaker zijn de Tsjetsjenen verantwoordelijk voor de gewelddadige incidenten. Bijgevolg kan men niet beweren dat elke Tsjetsjeen per definitie slachtoffer is in dit conflict of bij terugkeer een risico loopt.

Voorts is de situatie in Rusland niet van die aard dat er voor personen die Tsjetsjenië verlaten hebben per definitie in Rusland een intern vluchtalternatief bestaat. Ook wat dit aspect betreft is de situatie, de mogelijkheid tot (her)vestiging en het risico bij terugkeer sterk afhankelijk van persoon tot persoon. Verschillende factoren kunnen hierop een invloed hebben en bepalen of een individuele Tsjetsjeen meer of minder risico loopt: de plaats en periode waar hij verbleven heeft, de aanwezigheid van een sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen, de eigen financiële situatie, de politieke en socio-economische situatie in een bepaalde plaats of regio die bepalend is voor de mate waarin spanningen voorkomen, en dergelijke meer. Bijgevolg kan er evenmin gesteld worden dat vestiging elders in de Russische Federatie in alle gevallen uitgesloten is.

De vrees van vervolging of het risico op ernstige schade die een Tsjetsjeen in Tsjetsjenië of elders in de Russische Federatie loopt is dus afhankelijk van waar, wanneer en in welke omstandigheden hij ergens verbleven heeft en welke feiten men er beleefd heeft. Daarom blijft het belangrijk om steeds de reële individuele situatie van elke persoon te kennen en evalueren.

Wat u betreft moest worden vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Zo diende te worden vastgesteld dat u geen enkel overtuigend bewijs kan aanbrengen dat wijst op een recent verblijf in Tsjetsjenië.

Uit uw relaas blijkt dat u in de periode september 2003 tot 23/06/2006 buiten Tsjetsjenië heeft verbleven. U verbleef destijds in Ingusjetië en Polen.

Hierna zou u terug naar Tsjetsjenië zijn gereisd en hier op 24/06/2006 zijn aangekomen. Dit om een medische behandeling te ondergaan. U zou tot 03/01/2007 in Tsjetsjenië hebben verbleven (verblijf in Prigorodnoje, Grozny en Alchazurovo).

Ter staving van dit verblijf bracht u een medisch attest aan dat bevestigt dat u in de periode 11/07/2006-21/07/2006 in het ambulatorium te Prigorodnoje werd behandeld. Niettegenstaande werd vastgesteld dat u via uw verklaringen geen informatie kan verschaffen die aannemelijk maakt dat u in de genoemde periode in het ambulatorium verbleef.

Hierbij bleek de staat waarin het ziekenhuis zich heden bevindt u niet als bijzonder in het oog te zijn gesprongen.

Dit ondanks het feit dat informatie waarover het CGVS beschikt en die dateert van de periode waarin u zou zijn behandeld blijkt dat het ambulatorium zich kenmerkt door een uiterst erbarmelijke toestand aangaande infrastructuur en voorzieningen. Deze situatie is dermate ernstig dat verschillende overheidsinstanties hierop attent werden gemaakt en het de aandacht trok van de media.

U beweerde niettemin dat het enige verschil tussen dit ambulatorium met een ziekenhuis in Grozny was dat de dokters in Grozny beter waren (CGVS p.12-13).

Op de vraag naar sanitaire mogelijkheden beweerde u dat deze aanwezig waren zoals in ieder ziekenhuis. U noemde hierbij lavabo, toilet en sprak van de mogelijkheid zichzelf te wassen. Uit diezelfde informatie, waarvan een kopie aan het administratief dossier wordt toegevoegd, blijkt echter dat sanitaire voorzieningen zowel binnen als buiten het gebouw van het ambulatorium ontbreken. Deze informatie stelt tevens dat het ambulatorium niet beschikt over een watervoorraad.

Verder werd opgemerkt dat u de naam van arts die u zou behandeld hebben niet kent (CGVS p.9).

U beweerde daarnaast dat in het ambulatorium geen diagnose kon worden opgemaakt omdat uw ziekte niet kon worden vastgesteld (CGVS p.13). Dit is echter niet in overeenstemming met het medisch attest dat door u werd voorgelegd. Het attest vermeldt namelijk de ziekte die bij u werd vastgesteld.

U werd hierop gewezen maar herhaalde slechts dat men tijdens uw behandeling uw ziekte niet kon vaststellen.

Uw behandeling in het ambulatorium laat zich daarnaast moeilijk inpassen in uw relaas.

Zo verklaarde u dat u louter en alleen omwille van een medische behandeling terugkeerde naar Tsjetsjenië (CGVS p.11).

Uit uw relaas blijkt dat u destijds dringend medische zorg behoefde.

Dit gegeven is het echter verwonderlijk dat u zich pas twee weken na uw aankomst in Tsjetsjenië (op 24/06/2006) tot het ambulatorium wendde om u er te laten behandelen.

U werd op deze vaststelling gewezen en beweerde dat er eerst naar andere mogelijkheden op medische bijstand werd gezocht. U noemde in deze zin uitsluitend het ziekenhuis van Grozny. U gaf aan dat u er niet heen kon vanwege het veiligheidsrisico. Iemand kon u met name zien en rapporteren.

Deze verklaring biedt echter geen opheldering voor de lange duur tussen uw aankomst in uw dorp en de aanvang van uw behandeling in het ambulatorium.

Het feit dat u het veiligheidsrisico van een behandeling in Grozny slechts uiterst vaag kan omschrijven geeft namelijk aan dat dit niet degelijk onderzocht is. Hierdoor is het niet aannemelijk dat deze afweging deze tijd zou hebben gevergd.

Hieraan verbonden werd vastgesteld dat u op geen enkele manier kan duiden waarom aan een behandeling in Grozny een groter veiligheidsrisico was verbonden dan aan behandeling in Prigorodnoje. In omgekeerde zin maakt dit dat u evenmin kan verklaren waarom u het risico van een arrestatie liep door u te laten behandelen in Prigorodnoje.

U werd hiernaar gevraagd en beweerde dat u enkel gedurende de dag in het ambulatorium was (dagverblijf) (CGVS p.13). Deze verklaring is echter niet afdoende aangezien dezelfde tegenwerpingen nog steeds kunnen worden ingeroepen als voor een mogelijke opname in Grozny: iemand kon u gedurende deze behandeling namelijk zien en aangeven.

Dit alles maakt dat uw behandeling in het ambulatorium gedurende de periode van 11/07/2006 tot 21/07/2006 niet geloofwaardig is.

Ter staving van uw verblijf in Tsjetsjenië legde u verder een attest van een medische controle (dd. 25/10/2006) en een polis (dd.14/11/2006) voor, beiden afgeleverd tot het bekomen van een rijbewijs.

Uit de chronologie van uw relaas blijkt dat beide attesten aan u werden afgeleverd toen u reeds in Alchazurovo verbleef. U verklaarde dat u er destijds nog niet aan dacht om de Russische Federatie te verlaten. Uw oom wou u naar Ingusjetië sturen om er te werken. Hiervoor had u een rijbewijs nodig. Dit tot doel volgde u les bij een rijsschool, onderging u een medische controle en sloot u een polis af. Dit alles in Grozny.

Hierover dient allereerst te worden opgemerkt dat u noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch voor het Commissariaat-generaal en noch in de schriftelijk verklaring die door u werd aangebracht spontaan enige toelichting gaf waarom dit voornemen (om u naar Ingusjetië te sturen om er te werken) niet werd doorgevoerd en er beslist werd u naar het buitenland te zenden.

Verder bleek dat u niet kon duiden op welke wijze uw bezoeken aan Grozny verzoenbaar zijn met het veiligheidsrisico dat u liep.

U verklaarde immers om deze reden steeds binnenshuis in uw schuilplaats in Alchazurovo te hebben verbleven (CGVS p.8). Zoals eerder reeds opgemerkt, werd daarenboven door u aangehaald dat een medische behandeling in Grozny daarenboven een bijzonder risico stelde. Daarnaast werd vastgesteld dat u niet kon duiden bij welke instantie u de medische controle liet verrichten (CGVS p.10).

Aangaande de polis kon u evenmin verklaren waarvoor deze juist diende en of het bezit ervan verplicht is. Deze bevindingen maken dat de herkomst van deze documenten niet duidelijk is en dat de manier van verwerving betwist kan worden.

Vervolgens werd geconstateerd dat u via uw verklaringen geen elementen kan aanbrengen die wijzen op een recent verblijf in Alchazurovo.

Zo kon u geen straten van het dorp benoemen en was niet op hoogte of er enige overheidsdiensten in het dorp gevestigd zijn.

Dit laatste is gegeven uw verklaring gezocht te worden op zijn minst verwonderlijk te noemen. Te meer aangezien u uw handelingen meermaals plaatste in het kader van veiligheidsrisico's.

Verder bleek u niet in staat zich ook maar één gebeurtenis te herinneren die zich heeft voorgedaan in de periode van uw verblijf daar. U wees hierbij op het feit dat u altijd binnenshuis verbleef.

Gezien u er verbleef bij een verwante en gezien de duur van uw verblijf in dit dorp (meer dan vier maanden) dient deze poging tot verklaring van uw onwetendheid onaannemelijk te worden genoemd. Daarnaast blijkt, zoals hoger reeds opgemerkt, dat uw verklaring steeds binnenshuis te hebben verbleven niet in overeenstemming is met uw bezoeken aan Grozny. Aldus kan niet worden gesteld dat uw verblijf in Alchazurovo voor uw vertrek naar België aannemelijk is.

Ook aangaande uw reisroute diende vaststellingen te worden gemaakt die aannemelijkheid ervan ondermijnen.

Zo bleek u geen enkele plaats te kunnen benoemen die u passeerde op uw weg van Ingusjetië naar Ukraine.

U beweerde hierbij geen enkel idee te hebben van de weg die u genomen heeft. U reisde daarbij in een minibus. U verklaarde over dit gebrek aan informatie dat u ervoor nooit in Rusland was geweest en dat bovendien reeds ziek was.

Deze verklaring is echter ontoereikend om een dergelijk algeheel gebrek aan informatie te duiden.

Bovengenoemde vaststellingen maken dat door u geen inzicht is gegeven in uw recente verblijfplaatsen en in de omstandigheden waaronder u er verbleef.

Gelet op bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u door uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vast te stellen.

Het paspoort dat u voorlegde is niet in staat deze beslissing te wijzigen aangezien het geen informatie biedt over uw laatste verblijfplaatsen en over de problemen die u zou hebben ondervonden. De twee internetartikels die u aanbracht ter ondersteuning van uw vluchtmotief en die handelen over de dood van uw neef Ali Chabujev en de arrestatie van uw neef Magomed Chabujev zijn hierbij niet in staat uw verklaringen te bevestigen. Zij brengen immers geen informatie aan over de problemen die u zou hebben gekend.”

4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een asielzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De elementen of gegevens in het voordeel van de asielzoeker moeten niet noodzakelijk worden opgenomen in het arrest (RVS 19 december 2007, nr. 178.028).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

5.1. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat hij nooit heeft gezegd opgenomen te zijn geweest in het ziekenhuis vanaf 11 tot 21 juli 2007, maar er slechts enkele keren naar toe is gegaan voor eenvoudige behandelingen zoals het krijgen van een inspuiting. Verzoeker stelt ook de sanitaire voorzieningen in het ziekenhuis niet gebruikt te hebben.

5.2. Uit het administratief dossier blijken inderdaad verzoekers verklaringen zoals hierboven weergegeven.

Deze vaststellingen doen echter niet af aan het feit dat verzoeker de -volgens de beschrijving in de informatie gevoegd in het administratief dossier- erbarmelijke toestand waarin het ambulatorium verkeerde, niet kon weergeven. Nochtans moet deze toestand verzoeker zijn opgevallen, gezien het feit dat er geen stromend water beschikbaar is, noch toiletten aanwezig zijn. Het feit dat de informatie dateert van 25 juli 2007, zijnde net de periode dat verzoeker beweert er te zijn behandeld, is hierbij van doorslaggevend belang. Alleszins brengt verzoeker ook geen informatie bij die zijn stellingen als zouden er toiletten en wastafels zijn, ondersteunt. De vaststellingen in de bestreden beslissing blijven overeind.

5.3. Wat betreft de diagnose stelt verzoeker dat de dokters iets moesten schrijven in het medische attest, maar dat zij niet precies wisten waaraan verzoeker precies leed.

5.4. De Raad stelt vast dat het medische attest de aandoening "longontsteking" vermeldt. Hieruit blijkt dat er wel degelijk een diagnose werd gesteld. Het feit dat verzoeker verklaarde dat er "*geen diagnose werd vastgesteld*" staat hier haaks op, ongeacht het feit of de diagnose de juiste was of niet.

Verzoeker stelde '*niet te weten wat pneumonie is*' (zie gehoorverslag van 17 april 2008, p. 13). De Raad neemt niet aan dat een volwassen man, volgens zijn verklaringen ernstig ziek, zich niet zou informeren indien hij de benaming van de diagnose niet zou begrijpen.

5.5. Aangaande het motief betreffende de periode die verliep tussen de aankomst van verzoeker in Tsjetsjenië en de aanvang van zijn behandeling, merkt de Raad op dat dit wezenlijk element niet weerlegd werd, waardoor het motief staande blijft.

De vaststelling dat verzoeker dermate lang twijfelde over het ziekenhuis waar hij zich zou laten behandelen verhindert geloof te hechten aan het beweerde dringend karakter van de behandeling, zijnde de reden waarom verzoeker verklaarde dat hij terugkeerde. De motieven in de bestreden beslissing blijven overeind.

Ook het motief dat verzoeker verklaarde steeds binnenhuis te hebben verbleven en de daarmee in strijd zijnde bezoeken aan Grozny wordt niet ontkend, noch afdoende weerlegt, en blijft dus behouden.

5.6. De bovenstaande vaststellingen maken de beide medische documenten waardeloos. De overige argumenten zijn overtuigend, de Raad gaat er niet verder op in.

6. Verder moet worden opgemerkt dat ondanks het verweer van verzoeker, de Raad van mening is dat er in redelijkheid geen geloof kan worden gehecht aan diens relaas.

Verzoeker verklaarde problemen te kennen omdat hij op bepaalde foto's te zien was met zijn neef A.C., die gedood werd omwille van het feit dat hij contacten had met de rebellen.

De Raad is van oordeel dat in redelijkheid niet kan worden aangenomen dat verzoeker enkel en alleen omwille van deze foto's, zou worden vervolgd in de zin bedoeld door de wet van 15 december 1980.

Ook de verklaring van verzoeker dat er wapens werden gevonden bij een huiszoeking, blijft een enkele bewering.

De beide artikelen door verzoeker gevoegd bij het administratief dossier, geven steun aan zijn beweringen in verband met de dood van A.C. en de ontvoering van M.C., die overigens niet worden betwist, maar tonen geen enkel verband aan met eventuele problemen die verzoeker zelf beweert ondervonden te hebben.

7. Hierbij voegen zich de volgende vaststellingen die de geloofwaardigheid van het relaas verder ondergraven.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde een internationaal paspoort te hebben aangevraagd en dit tevens te hebben verkregen, te weten op 22 juni 2005 (zie verhoorverslag van 17 april 2008, p. 5).

Verzoeker verklaarde eveneens dat dit internationale paspoort werd opgemaakt met zijn persoonlijke gegevens, en dat hij 400 dollar betaalde om het te verkrijgen via niet-officiële weg. Dit paspoort werd volgens verzoeker ingehouden in Polen.

De Raad meent dat het feit dat het paspoort werd opgesteld met verzoekers originele gegevens, niet te verzoenen is met zijn bewering van vervolgd te worden door de autoriteiten. Zelfs indien wordt aangenomen dat het paspoort werd verkregen door omkoping, toont het gebruik van het paspoort om naar Polen te reizen aan dat verzoeker niet geseind stond, aangezien het paspoort werd opgesteld met zijn persoonlijke gegevens en hij niet werd gearresteerd bij het oversteken van de grens.

8. Ten tweede vindt de Raad verzoekers beweerde terugkeer naar de Russische Federatie ongeloofwaardig.

Inderdaad wordt geen geloof gehecht aan verzoekers bewering dat hij zou teruggekeerd zijn naar de regio waar hij problemen kende om zich in een ziekenhuis te laten verzorgen.

Verzoeker verklaarde vanuit Polen met de wagen zonder problemen naar de Russische Federatie (Grozny) te zijn teruggekeerd, samen met een vriend waarvan hij de achternaam niet kent (zie verhoorverslag van 17 april 2008, p. 6).

De Raad gelooft dit, mede in acht genomen hetgeen vermeld werd onder nr. 7, niet.

10. Gelet op wat voorafgaat wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

De internetartikels werden reeds hoger besproken.

11.1. Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

11.2. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980. Algemene informatie zoals opgenomen in het verzoekschrift is daartoe onvoldoende.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 25 november 2008 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. J. MAESSCHALCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE